

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.973 van 7 januari 2014
in de zaak A. 210.460/VII-38.917.**

In zake : 1. Jeannine DUYVEWAARDT
 2. Dirk VERMEULEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bram Vandromme
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Walle 113
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Vincke
 kantoor houdend te 8580 Avelgem
 Kasteelstraat 13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
 de BVBA DECIVAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patricia Scheirlynck en tevens door
 advocaat Koen Van Wynsberge
 kantoor houdend te 9080 Lochristi
 Denen 157
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het enig verzoekschrift, ingediend op 18 oktober 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 19 augustus 2013

waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 14 februari 2013, houdende het verlenen aan de BVBA Decivan van de vergunning voor het veranderen door uitbreiding van een rundveehouderij, gelegen aan de Wouter Schoutstraat 21 te Kortrijk, ongegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag overeenkomstig artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram Vandromme, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Koen Van Wynsberge, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomen

3. Met een op 7 november 2013 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de BVBA Decivan om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De tussenkomende partij baat aan de Wouter Schoutstraat 21 te Kortrijk een rundveehouderij uit. Zij beschikt in dit verband over een milieuvergunning verleend op 15 december 2005 en geldig tot 15 december 2025.

4.2. Met het oog op de uitbreiding van haar inrichting met, in essentie, 106 runderen, dient zij op 25 september 2012 een milieuvergunningsaanvraag in. Op 14 februari 2013 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

4.3 Op 25 maart 2013 tekenen een aantal omwonenden, onder wie eerste verzoekster, administratief beroep aan tegen deze beslissing. Zij dienen een zeer uitgebreid beroepschrift in. De beroepsgrievens hebben vooral betrekking op het feit dat de milieuvergunningsaanvraag onontvankelijk is omdat de vergunning onevenwicht en schade zal veroorzaken, dat het voorwerp van de aanvraag niet volledig, contradictorisch en onduidelijk is, dat de aanvraag zware infrastructuurwerken impliceert met nadelige gevolgen voor het milieu, dat de uitbreiding zware gevolgen heeft voor de hydrologie van het gebied, dat de aanvraag geen rekening houdt met de historische waarde van de vallei waarin zij gevestigd is, dat de aanvraag het zorgvuldigheids- en het voorzorgsbeginsel schendt. Ook vermelden zij een aantal "wettelijke schendingen die prima facie blijken uit het dossier".

4.4. Het advies van de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen luidt als volgt :

"Op 135 meter naar het westen ligt een woongebied met landelijk karakter, ook op 230 meter afstand naar het zuidoosten situeert zich een landelijk woongebiedsdeel.

De bestaande inrichting is planologisch conform.

Op het beroep antwoordt mijn afdeling, in dezelfde nummering:

1. De gevraagde bijkomende constructies, zijnde een stal van 25 meter op 13 meter, twee open sleufsilo's (2 maal 25 op 7 meter) en een verharding voor de opslag van voordroeg, blijven direct aansluitend bij de bestaande configuratie, er is geen diepere indringing in de achterliggende open ruimte. Er is een aansluitend en in de omgeving passend groenscherm voorzien, evenals een kleine te beplanten talud.

2. De milieuvergunning kan hierover geen uitspraak doen.

3. De plaats ligt niet in enig overstromingsgevoelig gebied. De watertoets is wel degelijk doorgevoerd naar aanleiding van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning: de voorwaarden van de waterbeheerder de provincie West-Vlaanderen zijn in de stedenbouwkundige vergunning van 26 september 2012 opgenomen.

4. De gemeente stelde in deze stedenbouwkundige vergunning dat er geen toename van verkeersaantrek wordt verwacht, en dat het bedrijf over voldoende ruimte beschikt om op eigen terrein het verkeer op te vangen.

5. Er zijn geen wettelijke natuurwaarden aan de plaats toegekend, noch enige erfgoedlandschaps- of archeologische waarde.

6. De afstandsregel van geciteerd artikel 11 geldt niet in geval van bestaande bedrijven en evenmin ten overstaan van het woongebied met landelijk karakter, deze bepaling is dan ook niet aan de orde.

De stedenbouwkundige vergunning van 12 september 2012 stelt op geargumenteerde wijze de ruimtelijke verenigbaarheid met de omgeving. Mijn afdeling treedt dit standpunt bij.

Daar de bedrijvigheid in overeenstemming is met de ter plaatse geldende stedenbouwkundige voorschriften wordt gunstig advies gegeven.

Het voorstellen van de voorwaarden, nodig om de hinder van de inrichting te beperken tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau, behoort tot de bevoegdheid van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie".

4.5. De adviezen van de dienst Grondwaterbeheer van de afdeling Operationeel Waterbeheer van de Vlaamse Milieumaatschappij, van de afdeling Milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie, van de dienst Milieueffectenrapportage van de afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van hetzelfde departement en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie

waren gunstig. Er was een ongunstig advies van de dienst Waterlopen van de provincie West-Vlaanderen in het kader van de watertoets.

4.6. De verwerende partij verklaart het beroep op 19 augustus 2013 ongegrond. Zij bevestigt de in eerste aanleg verleende milieuvergunning. Dit is het bestreden besluit.

V. Middelen

Standpunt van de verzoekende partijen

5. De verzoekende partijen voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, artikel 4.3.1, § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de artikelen 21, § 2, 2°, 29, 2°, en 52, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middelonderdeel stellen zij dat het bestreden besluit geen concrete toetsing van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening bevat. De overheid beperkt zich daarentegen tot een nietszeggende stijlformule. Zulks klemt volgens eerste verzoekster des te meer nu zij in haar beroepschrift de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening heeft betwist. De verzoekende partijen merken hierbij nog op dat de verwerende partij de motieven uit het advies van het departement Ruimte Vlaanderen niet tot de hare heeft gemaakt, dat de milieuhygiënische motieven niet zonder meer dienstig zijn op het vlak van de verenigbaarheid met de plaatselijke ordening, dat ook zone-eigen inrichtingen moeten worden getoetst aan de goede plaatselijke aanleg

en dat een verwijzing naar een desgevallend reeds verleende stedenbouwkundige vergunning niet kan volstaan.

Standpunt van de auditeur

6. In het auditoraatsverslag wordt gesteld dat de bevoegde overheid een milieuvergunningsaanvraag niet alleen op haar milieuhygiënische doch ook op haar stedenbouwkundige merites dient te beoordelen. Deze stedenbouwkundige toets van een milieuvergunningsaanvraag impliceert voorts niet alleen de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming doch tevens met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Te dezen blijkt het bestreden besluit, steeds volgens de auditeur, geen concrete toets van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening te bevatten. De loutere feitelijke vaststellingen "dat in een straal van 100 m rondom de perceelgrens van de inrichting alleen een tuinbouwbedrijf gelegen is; dat de dichtste woning op circa 150 m van de stallen ligt; dat de woning van de beroepsindieners gelegen is op circa 200 m van de stallen; (en) dat de inrichting gelegen is op circa 200 m van een woongebied met landelijk karakter, op circa 800 m van een woongebied, op circa 900 m van een natuurgebied en op circa 1 km van een woonuitbreidingsgebied", zijn in dit verband nietszeggend.

Beoordeling

7. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de inrichting, die reeds sedert december 2005 ter plaatse is gevestigd, volgens het Gewestplan Kortrijk, gelegen is in een agrarisch gebied. Voorts wordt vastgesteld dat in een straal van 100 meter rondom de perceelsgrens van de inrichting alleen een tuinbouwbedrijf gelegen is, dat de dichtste woning op circa 150 meter van de inrichting ligt en dat de woning van de beroepsindieners gelegen is op circa 200 meter van de stallen. De inrichting is, steeds volgens de bestreden beslissing, gelegen op circa 200 meter van een woongebied met landelijk karakter, op circa

800 meter van een woongebied, op circa 900 meter van een natuurgebied en op circa 1 km, van een woonuitbreidingsgebied. Besloten wordt dat de inrichting stedenbouwkundig verenigbaar is.

Bij grondig nazicht van de stukken van het dossier - iets wat eigenlijk moeilijk kadert in het prima-facie-onderzoek dat de "kortedebattenprocedure" kenmerkt - blijkt dat de verzoekende partijen in hun omstandig beroepschrift betoogden dat de inrichting niet thuishoort in een "wondermooi agrarisch gebied" en dat ze gelegen is in een "landschappelijk waardevol agrarisch gebied" (p.13), dat het gebouw een "betonnen gedrocht" is dat "een pure schending" is van het valleiengebied tussen Lendelede en Heule (p. 18). Zij stellen, zonder nadere verduidelijking of toelichting, de vraag of de inrichting "compatibel is" met de gewestplannen (p. 14), vragen zich af of er een advies is van "RO" en merken op dat in de aanvraag geen naam is terug te vinden van een architect (p. 20).

Uit de bestreden beslissing en uit de documenten die betrekking hebben op de stedenbouwkundige aspecten van de aanvraag - de stedenbouwkundige vergunning van 12 september 2012 en het advies van de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen - blijkt dat de inrichting gelegen is in een agrarisch gebied. De beschouwingen over de schoonheidswaarde van het landschap missen bijgevolg feitelijke grondslag.

In het dossier bevindt zich een advies van de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen, waarnaar overigens wordt verwezen in de bestreden beslissing, zodat de vraag naar het advies van "RO" irrelevant is.

Voorts zijn de opmerkingen van de verzoekende partijen nopens de beweerde stedenbouwkundige onverenigbaarheid niet concreet onderbouwd.

Aangezien de vergunde rundveehouderij niet onverenigbaar is met het agrarisch gebied waarin zij gevestigd is, het stedenbouwkundig advies gunstig was en de bezwaren van de beroepsindieners terzake ofwel vertrokken vanuit een verkeerde premisse dat het om een landschappelijk waardevol agrarisch gebied ging ofwel onvoldoende gestoffeerd waren, behoefde de vergunningverlenende overheid te dezen niet dieper in te gaan op de vraag naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de te vergunnen uitbreiding van de inrichting.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

BESLISSING

- 1. Het verzoek van de BVBA Decivan tot tussenkomst wordt ingewilligd.**
- 2. De Raad van State heropent de debatten.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar de gewone rechtspleging.**
- 4. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met het onderzoek van de vordering tot schorsing.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
zeven januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer,
samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
bijgestaan door

Bart Tettelin,
De griffier

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys